

каза на шосето каляската, въ която бѣ заелъ мѣсто нашия посланикъ, който отдалече размахваше подписа-ния договоръ.

Дългото очакване неволно пораждаше съмнение — да не би турцитѣ да не се съгласятъ на нашитѣ искания; въ такъвъ случай никой не би могълъ да удържи нашитѣ войски да завзематъ Цариградъ.

Когато Графъ Игнатиевъ пристигна, раздаде се команда „На оръжие“, „По колона“, „Мирно“ и настъпи пълна тишина. Графъ Игнатиевъ, слизайки отъ екипажа, се запъти къмъ Негово Императорско Височество и му връчи подписания договоръ; следъ това главнокомандуваниятъ поздрави войската съ сключването на мира. Какво следъ това стана — трудно е да си представимъ! Раздаде се такова могъщо нескончаемо „ура“, отъ което земята потрепера! Проектираниятъ следъ това парадъ на войскитѣ бѣ отмѣненъ, поради настъпилия мракъ, и войската бѣ отпусната на биваци. Но нашитѣ войници не заспаха скоро. Още дълго презъ нощта по бивацитѣ ликуваха, спомняйки си отдѣлнитѣ епизоди отъ войната.

Такива преживѣлици никога не се изглаждатъ отъ паметта и сега още повече предъ моитѣ очи изпъкватая тържествена картина съ всичкитѣ ѝ най-малки подробности, когато бѣха забравени всичкитѣ лишения, несгоди, всички тяжести на бойния и походенъ животъ преди това. Съзнанието за честно изпълнения дългъ предъ Господаря Императора и родината, която ни бѣ изпратила за освобождението на братския български народъ, бѣ за насъ най-висшата награда.